

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 11-2019

Lá Rơi Bên Thềm

Buổi tối hôm Lễ Ma Quỷ Halloween, cháu ngoại tôi và hai đứa bạn có chương trình rủ nhau đi xin kẹo. Khi các cháu ra đường, tôi ở nhà nấu nồi cháo gà để khi các cháu về thì có chút gì ăn cho ấm bụng. Tôi cũng phụ trách luôn mục phát kẹo cho những đám trẻ con đi xin kẹo, đông đảo

lắm, hết đám này đến đám khác, không ngồi yên được lâu. Tám rưỡi tối ba đứa về đến nhà, mệt đừ mệt đừ nhưng mặt mũi đứa nào cũng hớn hở tay thì nặng trĩu cái túi toàn kẹo là kẹo.

Cả ba rủ nhau bóc hết kẹo trong túi trên cái bàn ăn rộng để đêm. Tôi vào bếp múc cho mỗi đứa một tô cháo gà nhỏ, rồi ngồi ở đầu bàn quan sát cái cảnh vui mắt này. Cháu ngoại tôi biết tôi thích ăn một loại kẹo gọi là Butterfinger, nên đang đếm kẹo, hề thấy cái kẹo loại này thì lại mang đến cho tôi. Hai đứa bạn thấy vậy cũng bắt chước, chẳng mấy chốc trước mặt tôi nằm lăn lóc gần chục cái Butterfinger, kẹo không lớn, chỉ bằng hai ngón tay chụm lại thôi.

Tôi định tối rồi không nên ăn kẹo, nhưng mà loại kẹo mình thích nằm phơi phơi trước mắt, và thấy các cháu nhỏ vui quá, tôi cũng vui lây, ngứa tay bóc một cái bỏ vào miệng, rồi vừa nói chuyện với đám trẻ con, vừa ăn kẹo. Lúc đứng dậy đi ra khỏi bàn thì chỉ còn bốn cái kẹo, tính ra ngồi có một

chốc mà tôi đã ăn hết bốn hay năm chiếc kẹo vừa ngọt vừa béo ngậy, dù cái kẹo nhỏ chỉ vừa một miếng, nhưng ăn kẹo như thế vào buổi tối là nhiều lắm rồi.

Cũng như hầu hết tất cả mọi người, sau một trận ăn ngọt quá lố thì thể nào cơ thể cũng thèm những món mặn. Sáng hôm sau, lúc ngủ dậy, nhìn rổ kẹo đầy ắp của cháu ngoại mà ngán đến cổ, tôi ước gì trong bếp tôi có sẵn một xoong cá kho để ăn cơm nguội thì có thể hạ được cơn thèm món mặn ngay.

Nhưng nhìn quanh quẩn chỉ còn bát cháo gà còn lại ngày hôm qua, và bánh mì nướng phết bơ thôi. Nhìn bánh mì phết bơ, tôi lại lên cơn thèm món tôm để nguyên đầu nguyên vỏ xào tỏi của người Tây Ban Nha, họ gọi là Gambas al Ajillo. Món này phải nấu với tôm tươi còn giã tanh tách mới ngon.

Tôm tươi ở Seattle còn sống chỉ có vào giữa tháng Năm đến giữa tháng Chín là hết mùa. Mua tôm về rang với dầu olive, muối và thật nhiều tỏi, lúc ăn cầm miếng lát mì chấm vào dầu đã đổ au lên nhờ gạch tôm và ớt đỏ. Cầm con tôm, rút cái đầu ra đây ắp những gạch là gạch, nhai nguyên cái đầu béo toàn là gạch đó mới ngon, nhưng mùa này làm sao tìm ra loại tôm đó ở đây. Thôi tôi đành ăn tạm chén oatmeal, và ăn thêm quả trứng luộc chấm muối tiêu, rồi chờ chợ Đại Hàn mở cửa thì tà tà đi bộ xuống đó. Chợ này thì nhiều món ăn vặt làm bằng cá, bằng mực, những món này phần nhiều được cho ớt đỏ ối, cay xé lưỡi, rất hợp với khẩu vị của tôi.

Từ nhà tôi đi bộ xuống chợ khoảng ba chục phút, chợ mở cửa 9:00 giờ, nhìn đồng hồ mới có 7:30, còn sớm quá. Trong khi chờ đến giờ lên đường, tôi vào sunroom tưới mấy cây lan, không thì sợ đám lan trách là chủ ham ăn lo đi tìm thức ăn mà để chúng khát nước, thiếu phân. Vào đó, việc đầu tiên là tôi phải xem độ ẩm trong phòng đó là bao nhiêu, nếu được trên 50% thì tôi thông thả cưỡi ngựa xem hoa. Còn hôm nào bên ngoài lạnh quá, máy sưởi làm việc hết sức mình thì không khí trong phòng khô lắm, đôi khi xuống đến 30%, thế là vội vàng phải tưới ngay cho những cây gắn lan gắn vào vỏ cây hay gỗ.

Hôm nay độ ẩm còn cao nên tôi thông thả, nhưng mà vẫn phải cầm cây Thanh Đạm Tuyết Ngọc *Coelogyne mooreana* bác Ngữ tặng cho tôi vào mùa Xuân năm ngoái lên tưới vài gáo. Tôi không trồng trong chậu mà gắn vào miếng vỏ cây. Trồng kiểu này thì phải tưới hàng ngày, nhưng được cái được nhìn những cái rễ mọc ra đến đâu thì bám ngay vào vỏ cây đến đây, thích lắm, đôi khi một ngày tôi tưới cây này hai lần.

Tưới cây Thanh Đạm Tuyết Ngọc vừa xong thì lại nhìn thấy cây *Paphipedilum henryanum* có ba cái hoa đang nở và một cái nụ đang độ hàm tiếu. Ngày nào tôi phải vào đây ngắm cây lan hải này, một phần vì lan quá xinh đẹp. Một phần vì hôm trước vào eBay thấy ông nào đó ở Oregon bán cây này, có ba

cái hoa nở mà ông ta đòi đến 150 đô la, cộng thêm 15 đô la tiền gửi nữa là tính ra nếu ai trong một phút si mê cuồng dại, ham cây lan này quá, đặt mua phải trả đến 165 đô la mới làm chủ được nó. Thấy giá của cây lan ở Oregon cao quá như thế, nên tự nhiên mỗi lần nhìn cây lan của mình, tưởng tượng như là mình đang có trong tay hơn một trăm đồng, ham tiền nên thấy cây lan thêm giá trị, lòng càng thấy quý cây lan hải này hơn.

Đến giờ đi bộ đến chợ, mặc áo măng tô, quần khần, đi giày cao cổ vào thật ấm áp rồi, tôi bước xuống cái Dốc Mơ ở cạnh nhà tôi, nhìn hai bên con dốc phủ đầy lá vàng là lòng tôi đã cảm thấy lâng lâng, hai chân như được gắn hai cái cánh vào, nghĩ là nhìn cảnh Thu đẹp thế này thì đi bao xa cũng được. Tiện đường tôi ghé nhà chị bạn rủ chị đi luôn cho vui.

Bước vào ngõ nhà chị, đến cửa bấm chuông không thấy ai trả lời, cửa đóng then cài, tất cả im lặng như tờ, cảnh nhà vắng thấy hơi buồn. Nhưng bù lại, cây phong Nhật ở trước nhà chị lá rụng đỏ ối trên sân gạch, đẹp quá, cái đẹp ấm áp rực rỡ của lá thu trong buổi sáng gầy gầy lạnh, người

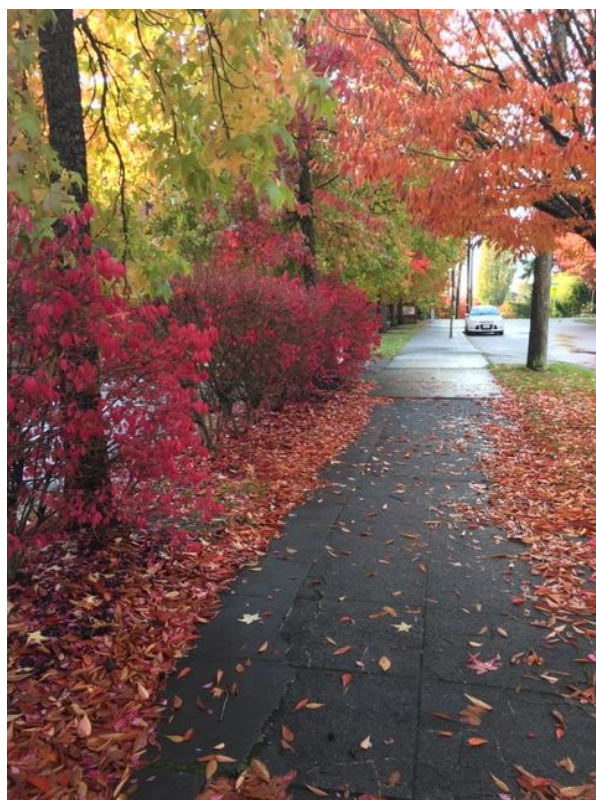
thường như tôi nhìn lá thu đẹp như thế này còn phải bồi hồi băng khuâng chứ nói gì đến những văn nhân, nhạc sĩ, thi sĩ. Lá đỏ đã rụng đầy trên sân rồi, làm thành một lớp dày trên sân rồi mà lá trên cây vẫn còn đầy, khi có cơn gió nhẹ thổi qua lại lá tả tơi dàng rơi xuống như những những cánh bướm, nhạc sĩ Anh Việt Thu chắc đã thấy cảnh này rồi nên mới tức cảnh sinh tình, viết ra được câu hát này:

“Mỗi lá thu rơi làm ta băng khuâng ...”

Trên đường xuống đồi để đến chợ tôi còn được nhìn bao nhiêu cảnh lá rơi đẹp của mùa Thu nữa. Đi ngang một cái nhà khác thì cái cây ở trước cửa nhà lại đổ xuống toàn lá màu hồng đậm, lá thu hồng tràn ra dưới gốc cây, trên những tảng đá, trên mặt đường, trên những bậc thang để bước từ đường lên nhà, tôi đứng ngắm một lúc, lại bồi hồi, lại băng khuâng.

Đường đến chợ không thấy xa xôi nữa nhờ những cảnh thu đẹp bất gặp không ngờ được trên đường.

Vào đến chợ thì tôi trở lại thực tế, quên khuấy hẳn cảnh những cảnh tượng thơ mộng của mùa Thu. Tôi đi thẳng vào cái quầy bày thức ăn làm sẵn, ở đây có đến mấy chục món ăn làm sẵn khác nhau, đựng sạch sẽ trong những hộp nhỏ bằng ny lông, trông thật là hấp dẫn. Đã có chủ tâm sẵn ở nhà rồi nên đến đó là tôi lấy ngay hai hộp râu mực tươi tẩm bột chiên, đến hàng cá đông lạnh mua một gói cá ‘yellow crocker’ đông lạnh. Cá này tương tự như cá lù đù bên mình, nhưng nhỏ hơn, và thịt cũng không đậm đà bằng, nhưng họ làm sạch sẽ, rút xương ra rồi nên ăn cũng tạm được. Ghé mua mấy quả hồng dòn

luôn, hơi đắt, gần một đô la một quả nên tôi chỉ mua bốn quả cho hai bà cháu tôi ăn khi cháu ngoại đi học về. Mùa thu chợ mới có bán, tôi thích bày trong nhà, vừa được ngắm quả đẹp vừa được thưởng thức mùi hương ngan ngát nhẹ nhàng. Ngoài ra còn có những quả phật thủ, quả nào trông cũng đẹp. Mỗi quả đẹp một vẻ khác nhau nên tôi chọn mãi, được ba quả ưng ý nhất. Món cuối cùng tôi bỏ vào giỏ trước khi đi đến quầy tính tiền là gói mực khô đã nướng và xé sẵn.

Tôi phải công nhận là không có nước nào trên giới sản xuất nhiều loại mực khô làm sẵn dành để ăn vặt như nước Đại Hàn. Vào khu bày mực khô trong chợ, họ có đến gần ba chục loại mực, loại nào trông cũng hấp dẫn, tha hồ chọn lựa, loại cay, loại cay vừa vừa, loại cay xé lưỡi, loại nào tôi thấy cũng ngon.

Trả tiền xong xuôi, tôi đến chỗ bàn ăn của tiệm, ở đó có kê những cái bàn ăn nhỏ rất sạch sẽ và lịch sự. Tôi tìm một chỗ vắng vẻ, ngồi xuống, mở hộp râu mực tươi tằm bột chiên, mở chén tương ớt, vừa chậm rãi nhai râu mực chấm tương ớt, vừa nhìn khách bộ hành đi ngoài cửa kính. Tôi đang thêm mặn, tưởng là hôm nay tôi sẽ ăn hết hai hộp râu mực, nhưng được hết hơn một hộp thì đã thấy quá đủ rồi, nên đứng dậy, gói ghém mọi thứ ra về.

Về đến gần nhà, còn khoảng ba căn nhà nữa thì đến nơi, thì tôi nhìn thấy từ xa có hai con gì trông như hai con chó màu vàng thật lớn. Bảo thậm ai lại thả chó lang lang như vậy, mà xóm mình đâu có ai có chó lớn như hai con này. Tôi đi thêm vài bước nữa thì trời đất ối, đó là hai con nai tơ đang mài mề ăn mấy quả táo còn sót lại trên cây táo đã rụng hết lá. Thật là bất ngờ, tôi rón rén đến gần, nghe tiếng động, một con bỏ đi về hướng khác, một con đưa cặp mắt nai tơ ngơ ngác nhìn tôi. Tôi thì ngạc nhiên đến sững sờ nhưng cũng may mắn chụp được một cái ảnh, chụp xong là tôi gửi ảnh này cho tất cả cho nhà tôi, con gái và con rể tôi, cùng tất cả những người hàng xóm.

Chỉ năm phút sau khi gửi ảnh mấy con nai đi là tôi nhận được cả mười cái tin nhắn, ai cũng thất kinh, ai cũng đặt cùng một câu hỏi là hai con nai này đến từ đâu? Mặc dù chỗ tôi ở là một ngọn đồi, nhưng nhà cửa san sát, những cái công viên thì lúc nào cũng có người qua lại, không biết hai con nai này từ đâu mà sinh sản ra?

Về đến nhà, đầu óc vẫn còn bộn bề nghĩ đến hai con nai mới gặp, thì tôi lại thấy ở trước cửa một hộp lớn gửi cho tôi, bưu điện mới mang đến. Người gửi là cô Huệ ở California, cái hộp nặng lắm nên tôi đoán được ngay là trong đó chứa những quả hồng dòn chín cây. Năm nào vào giữa mùa Thu là mùa hồng chín rộ, tôi cũng được cô Huệ gửi cho một hộp giống thế này chứ không phải tôi tài giỏi gì mà mới nhìn cái hộp đã đoán được cái gì chứa bên trong. Vào đến trong nhà rồi là tôi gọi điện thoại cảm ơn cô Huệ nhưng không gặp cô.

Tôi mở hộp giấy ra, gần ba chục quả hồng chín cây vàng vẫn còn tươi rói rói, vàng rực rỡ, màu vàng của mùa Thu. Tôi chọn sáu quả chín nhất, gọt vỏ, bày ra đĩa, mấy quả mới mua ở chợ lúc này trông xanh hơn nên để dành ăn sau. Bụng mừng thầm, may quá không mua thêm hồng ở chợ, chứ ham quá mua thêm chục quả nữa thì về đây cộng thêm mớ hồng của cô Huệ gửi cho thì

chắc chắn là suốt tuần này tôi phải ăn quả hồng trừ cơm.

Lãng xãng với nai, với hồng xong thì gói cá đông lạnh cũng tan hết đá rồi, thôi tôi không để dành nữa mà rửa sạch, để ráo nước, ướp tí muối sương sương, rồi bắc chảo lên rán hết một gói luôn. Bày cá ra đĩa xong, tôi định làm nước mắm tỏi ớt chấm cá kiểu người miền Nam, nhưng suy nghĩ lại, tôi lại muốn chấm nước mắm nguyên chất. Tôi rót một nước mắm Con Tàu Đỏ vào cái chén nhỏ, cắt ba quả ớt Xiêm đỏ ổi, luộc nửa cái bắp cải rồi rù nhà tôi ăn cơm trưa.

Ăn xong tôi mặc thêm áo ấm, ra vườn sau định quét lá khô cho nhẹ bụng. Thấy lá vàng của cây hạt dẻ chơi vơi trên những cành khô, lác đác rơi trên sân gạch, tôi đổi ý không quét lá nữa. Ngồi dựa bực thêm, lấy điện thoại, mở bản nhạc *Lá Rơi Bên Thềm* ra nghe, giọng cô Mỹ Thê nhẹ, êm như nhung. Tôi nghe đi nghe lại mấy lần, và thích nhất hai câu cuối cùng của bản nhạc:

*“Lá rơi bên thềm vắng
Yêu mãi dáng Thu về... bên sông”*

Tôi vừa ngắm lá vàng vừa nghe nhạc, tận hưởng cái vắng lặng chung quanh mình, chợt nhớ ra cặp nai lúc này, ước gì chúng bước vào vườn mình ăn mấy quả táo còn sót lại trên cây thì cảnh mùa Thu trong vườn tôi sẽ quyến rũ và hoàn toàn biết bao.

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tăm Tinh Tây Bắc Seattle tháng Mười Hai, 2019.

Phạm Hảo

